

Михайлові Слабошпицькому

Світлана Короненко

Денно і нічно геній
Вергає труд натхненний,
Начебто зміни генні
І начебто труд екстерном

Має створить і повірить,
Що ще комусь треба ліра,
Золотом золочена,
Наче богами вречена

І наче на виріст дана
Ця сіллю засипана рана.
Можна торкнути вітер,
Можна піти зі світу,

Можна шукать адресата
І навіть йому писати,
Але це усе даремно,
Бо стежити маєш недремно

За паперовим вітром,
За вогнищ зрадливим світлом,
За богом, який навпроти
З поглядом, повним скорботи.

Наче тубілець зранку –
Скроєна вишиванка,
Темна калина в склянці –
Гуцули чи наддніпрянці?

В цьому краю казковім,
В цій шовкоплинній мові
Знищуєш темне і криве,
Начебто внутрішньовенно

Вводиш слова і знаки,
І десь ідуть гайдамаки,

Й трава попід ними плаче,
Й чиясь кобилиця скаче,

А вершник в траві осінній,
А вершник, де небо синє.
І цих кобилиць багато,
І нікому слова сказати...